

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 019270 24 Kž
Sarajevo, 02.09.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija dr. sc. Mirze Hukeljića kao predsjednika vijeća, Emira Neradina i Žane Knežević kao članova vijeća, uz učešće zapisničarke Armine Kopic, u krivičnom predmetu protiv optuženog N.K., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Tuzle i branitelja optuženog N.K., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019270 22 K od 23.10.2024. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 02.09.2025. godine, u prisutnosti federalnog tužitelja Nihada Halilčevića, branitelja optuženog N.K., advokata Midhata Skenderovića iz Gradačca, a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog N.K., donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba branitelja optuženog N.K. odbija se kao neosnovna, dok se žalba kantonalnog tužitelja iz Tuzle djelimično uvažava, pa se presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019270 22 K od 23.10.2024. godine preinačava u odluci o kazni tako što se optuženi N.K., za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je tom presudom oglašen krivim, uz primjenu navedene zakonske odredbe, kao i odredbi članova 41., 42., 43., 49. stav 1. i 2., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) godine.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019270 22 K od 23.10.2024. godine optuženi N.K. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa je, primjenom navedene zakonske odredbe, kao i odredbi članova 42., 43. i 49. stav 1., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine. Istom presudom, na osnovu člana 78. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP

FBiH) od optuženog je oduzet nož sa metalnom drškom crveno-crne boje, ukupne dužine sa oštricom 20 cm, na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni A.H. je upućen da imovinskopравни zahtjev ostvaruje u parničnom postupku, dok je na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi N.K. oslobođen od obaveze da naknadi troškove krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili kantonalni tužitelj iz Tuzle i branitelj optuženog, advokat Midhat Skenderović iz Gradačca.

Kantonalni tužitelj je žalbu izjavio zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, uz prijedlog da ovaj sud njegovu žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u maksimalnom trajanju koja je predviđena za predmetno krivično djelo.

Branitelj optuženog je žalbu izjavio zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog povrede Krivičnog zakona, uz prijedlog da sud njegovu žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom, ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja dostavio je branitelj optuženog, u kojem je predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj je u svom podnesku broj T03 0 KTŽ 0081022 24 2 od 03.12.2024. godine predložio da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, prvostepena presuda preinači na način da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća, koja je održana shodno odredbi člana 319. stav 3. ZKP FBiH, federalni tužitelj je ostao kod izjašnjenja iz ranije pomenutog podneska, dok je branitelj optuženog ostao kod navoda i prijedloga iz podnesene žalbe i odgovora na žalbu.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, pa je nakon toga odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede:

Branitelj optuženog u žalbi navodi da se vještak sudske medicine izjašnjavao u vezi načina i okolnosti pod kojim je oštećenom nanescena povreda, što po mišljenju odbrane jesu odlučne činjenice koje u pravilu opredjeljuju kvalifikaciju krivičnog djela, tj. da li se radi o umišljajnom ubistvu ili teškoj tjelesnoj povredi. S tim u vezi branitelj ističe da iz izjašnjenja vještaka proizlazi da on „ne može odrediti položaj povrede u odnosu na medijalni dio tijela oštećenog“ i da ostaje kod svog mišljenja da se radi o „pothvatnom“ nanošenju povrede, što za branitelja nije ni logično, niti prihvatljivo, jer tvrdi da je povreda mogla nastati i u „horizontalnom položaju“, koji isključuje „pothvatno djelovanje“. Pored toga, branitelj optuženog ukazuje da je vještak na pitanje odbrane da objasni kako je otvor rane „duži“ od sječiva čakije, odgovorio da se u konkretnom slučaju radi o ubodno-reznoj rani i da je otvor rane „duži“ od sječiva uslijed izvlačenja povrednog sredstva, dok je otvor rane nastale ubadanjem bio 2 cm, ali je nož izvučen pod nekim uglom, pa je došlo do zasijecanja ruba i proširenja tog otvora.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Kao prvo, tvrdnja branitelja da vještak sudske medicine nije mogao da odredi položaj povrede oštećenog u odnosu na njegov „medijalni“ dio tijela je nerazumljiva, budući da iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi sasvim određeno navođenje mjesta povrede tijela oštećenog – „u predjelu prednje trbušne stijenke, lijevo, ispod rebarnog luka, sa otvorom na koži dužine oko 3 cm, koji se nastavlja ubodnim kanalom u trbušnu duplju, uz oštećenje jetre ...“. Prvostepeni sud je ovaj nalaz i mišljenje ocijenio vjerodostojnim i u izreci presude je sasvim određeno naveo mjesto na kojem je oštećeni zadobio povredu. Insistiranje branitelja na „određivanju položaja povrede u odnosu na medijalni dio tijela oštećenog“ je po ocijeni ovog suda bez značaja za utvrđivanje odlučnih činjenica u ovom predmetu, posebno kada ni branitelj u žalbi ne pojašnjava zašto smatra da bi utvrđivanje ove okolnosti bilo od značaja za odlučivanje u konkretnom predmetu.

Ne može se prihvatiti ni žalbeni navod branitelja optuženog da mišljenje vještaka medicinske struke da se u konkretnom slučaju radi o tkz. „pothvatnom nanošenju povrede“ nije logično, ni prihvatljivo, jer je, po mišljenju branitelja, povreda mogla nastati i u horizontalnom položaju. Naime, vještak sudske medicine je na osnovu medicinske dokumentacije o povredi i liječenju oštećenog, imajući u vidu lokalizaciju povrede, u svom nalazu, a i tokom ispitivanja na glavnom pretresu, iznio mišljenje da se povredilac u trenutku nanošenja povrede u odnosu na povrijeđenog nalazio ispred njega, manje-više frontalno, najvjerovatnije djelovao desnom rukom, držeći povredno sredstvo u pothvatu. Kako za suprotnu tvrdnju branitelj ne nudi bilo kakvu argumentaciju, niti pozivanje na dokaze, takav paušalan žalbeni navod ne može dovesti u sumnju nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine, koje je zasnovano na analizi konkretne medicinske dokumentacije i koje je prvostepeni sud ocijenio vjerodostojnim, te za takav zaključak naveo sasvim određene razloge.

Vezano za okolnost da je vještak sudske medicine utvrdio da je širina otvora rane oštećenog 3 cm, a širina oštrice noža 2 cm, branitelj je u žalbi pojasnio da je vještak sudske medicine prihvatio primjedbu branitelja da se u suštini radilo o ubodno-reznoj rani, a da je do proširenja otvora zasječene kože na 3 cm došlo zbog izvlačenja noža pod određenim uglom. Ovu tvrdnju vještaka branitelj u suštini i ne osporava, pa se isticanjem žalbenog navoda u navedenom pravcu ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude.

Branitelj optuženog u žalbi dalje ukazuje na protivrječnost u dijelu obrazloženja pobijane presude koji se odnosi na intenzitet zamaha nožem prilikom nanošenja povrede oštećenom. Tako je žalbom ukazano da kod iznošenja nalaza i mišljenje vještaka sudske medicine prof. dr. Zdenka Cihlarža, sud najprije navodi da je povreda nastala ubodom srednje do znatno jakog intenziteta, zatim da je povreda nastala ubodom srednjeg do jakog intenziteta, a nakon toga, prilikom „obrazlaganja kvalifikacije djela“, da se radi o ubodnoj rani srednjeg do znatnije jakog intenziteta. Nakon svega navedenog, prvostepeni sud navodi šta je vještak rekao na glavnom pretresu, tj. da je povreda nanesena zamahom nekog slabijeg do srednjeg intenziteta, te u razlozima presude da je prvostepeni sud naveo da to sigurno nije mali, nego neki srednji do eventualno jači intenzitet, ali nije znatniji intenzitet. U konačnom, branitelj ukazuje da je sud prihvatio nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine kao vjerodostojan, pa ostaje nejasno šta je od navedenog u pogledu intenziteta zamaha rukom utvrđeno.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz izreke pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi oštećenom zadao jedan udarac nožem „srednje do znatnije jakog intenzitete zamaha“. Pri tome, pravilno branitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud, u okviru obrazloženja spominje u više navrata jačinu zamaha udarca kojim je optuženi nanio povredu oštećenom, između ostalog i „da je povreda nanesena zamahom nekog slabijeg do srednjeg intenziteta“, što za razliku od pozivanja na jačinu zamaha u ostalim slučajevima (koji se kreću od srednjeg do znatno ili znatnije jačeg intenziteta zamaha), predstavlja očitu grešku u obrazloženju prvostepenog suda, jer ti navodi nemaju uporište u izvedenim dokazima, budući da vještak sudske medicine, kako to proizlazi iz zapisnika o glavnom pretresu od 11.11.2022. godine, nije izjavio. Međutim, u konačnom, kada obrazlaže zašto odbija prigovor branitelja u tom pravcu (str. 14. pobijane presude), sud određeno navodi da je utvrdio da je zamah optuženog bio srednjeg do znatno jakog intenziteta, te ujedno ističe da branitelj kod iznošenja prigovora kojim takav zaključak osporava, uopće ne obrazlaže zbog čega je ta činjenica bitna za odluku u ovoj krivičnopravnoj stvari. Ovaj sud je stava da, iako prvostepeni sud jeste u okviru višestrukog ponavljanja okolnosti koje se tiču utvrđivanja jačine zamaha udaraca nožem od strane optuženog, između ostalog, greškom naveo da je zamah bio slabijeg do srednjeg intenziteta, ali da to samo po sebi ne dovodi u pitanje pravilnost konačnog utvrđenja suda, koje odgovara navodima iz izreke presude kojom je optuženi oglašen krivim i zasnovano je na ocjeni konkretnih dokaza. Pri tome ovaj sud je stava da navodi prvostepenog suda da se radilo o zamahu srednjeg do znatnije ili znatno jačeg intenziteta se u suštini svode na bitno istu jačinu, odnosno da je razlika u tako maloj nijansi koja ne može dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog zaključka suda iz izreke presude, koji je u potpunosti u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine.

Žalbeni navodi branitelja optuženog kojima problematizira zaključke suda u vezi dubine ubodne rane koju je zadobio optuženi, također ne dovode u pitanje pravilnost prvostepene presude. Naime, izrekom pobijane presude utvrđeno je da se ubodina prednje trbušne stijenke lijevo ispod rebarnog luka nastavlja ubodnim kanalom u trbušnu duplju, uz oštećenje jetre, segment 2. i uz minimalni izliv krvi, a te okolnosti branitelj žalbom i ne osporava. Vještak sudske medicine prof. dr. Zdenko Cihlarž, kao i svjedokinja dr. Mirha Agić, koja je operisala oštećenog i sanirala zadobijenu povredu, saglasno su izjavili da dubina ubodine nije ni utvrđivana. Pri tome je vještak sudske medicine istakao da taj podatak njemu nije bio relevantan za davanje nalaza i mišljenja, te da se to nije ni moglo utvrditi, dok svjedokinja dr. Mirha Agić daje svoju („aproksimativnu“) procjenu dubine ubodine, na oko 7 do 8 cm, uz ogradu da u nekim slučajevima može biti i 4 cm, pri čemu ova svjedokinja (pozvana na prijedlog odbrane) izjavljuje da se ona ne može jasno sjetiti konkretnog slučaja. Ovaj sud je stava da dubina ubodne rane u konkretnom slučaju ne predstavlja odlučnu činjenicu i da okolnost da ona nije utvrđivana, ne može dovesti u sumnju zaključke prvostepenog suda koje odbrana žalbom nastoji osporiti.

Pravilnost pobijane presude nije doveo u pitanje ni žalbeni navod branitelja optuženog da je sud pogrešno naveo da je vještak sudske medicine prilikom izrade nalaza i mišljenja koristio „operativni nalaz“ sa potpisom dr. M.A., jer je taj nalaz dostavljen tek u okviru dokaza odbrane. Radi se, naime, o tome da je prvostepeni sud kod ocjene iskaza svjedokinje dr. Mirhe Agić, inače dokaza odbrane, naveo da je njen iskaz prihvatio jer je u saglasnosti sa nalazom i mišljenjem vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarža, te s obzirom da „i sam operativni nalaz koji je potpisan od strane doktorice M.A. kao operatora oštećenog, vještak Zdenko Cihlarž je koristio prilikom davanja svog nalaza i mišljenja, pa sud nije imao razloga da ne prihvati iskaz svjedokinje M.A.

kao tačan i vjerodostojan“. Iako je pravilno žalbom ukazano da se, pored ostalog, kod ocjene iskaza pomenute svjedokinje odbrane sud pogrešno naveo da je vještak prilikom izrade nalaza i mišljenja koristio i „operativni nalaz“ koji je potpisala dr. Mirha Agić, time nije dovedena u pitanje ocjena iskaza svjedokinje dr. M.A., budući da i dalje ostaje suštinski razlog zbog kojeg je sud povjerovao tom dokazu, a to je da je njen iskaz u saglasnosti sa nalazom i mišljenjem vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarža, koju okolnost branitelj žalbom i ne osporava. To što iz spisa predmeta zaista proizlazi da vještak nije imao na raspolaganju „operativni nalaz“ potpisan od strane dr. M.A., koja je izvršila operaciju oštećenog po dolasku na UKC Tuzla, nema značaj koji mu branitelj nastoji dati i samo po sebi ne dovodi u sumnju iskaz svjedokinje koja je ispitana kao svjedok odbrane i čijem je iskazu sud poklonio vjeru.

Neosnovanim su ocijenjeni žalbeni navodi branitelja optuženog kojima osporava pravnu ocjenu (kako branitelj u žalbi navodi „kvalifikaciju“) krivičnog djela, koju je sud dao u izreci prvostepene presude. Naime, kada osporava pravnu ocjenu djela koju je dao prvostepeni sud, branitelj se poziva na navode prvostepenog suda prema kojima bi udarac koji je optuženi zadao oštećenom, da je bio jačeg intenziteta mogao prouzrokovati tešku, po život opasnu, tjelesnu povredu. Tačno je da sami za sebe ovi navodi ne mogu opravdati zaključak da se u radnjama optuženog za koje je oglašen krivim stiču obilježja krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH. Međutim, preostali razlozi koje daje prvostepeni sud, po ocjeni ovog suda, pružaju sasvim pouzdanu osnovu za zaključak da je optuženi pokušao da usmrti oštećenog i time učinio krivično djelo za koje je oglašen krivim. To su okolnosti da je optuženi koristio nož kao sredstvo za nanošenje povrede oštećenom, te da je oštećenom zadao udarac ubadanjem tim nožem u vitalni dio tijela (u predio stomaka i nanio ubodinu u predjelu trbušne stijenke lijevo ispod rebarnog luka), slijedom čega je pravilna pravna ocjena djela optuženog data u izreci pobijane presude. Pri tome ovaj sud ističe da je već obrazloženo da intenzitet zamaha nožem i dubina ubodne rane koju je zadobio oštećeni, nemaju značaj koji im branitelj nastoji dati u žalbi i na koje se ponovo poziva kod osporavanja pravne ocjene djela optuženog, jer te okolnosti nisu od odlučujućeg značaja za kvalifikaciju djela optuženog kao krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH.

Žalbeni navod branitelja optuženog da je povod sukoba između optuženog i oštećenog bio, kako branitelj tvrdi, „potpuno besmislen“, pri čemu ne pojašnjava zašto ga smatra besmislenim, nije od uticaja na pravilnost pravne ocjene djela optuženog koju je sud dao u izreci pobijane presude, jer ta okolnost ne utiče na značaj relevantnih okolnosti o kojima je prethodno bilo riječi, na osnovu kojih je prvostepeni sud zaključio da se u radnjama optuženog stiču obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim.

Osporavajući odluku o kazni koja je izrečena optuženom, njegov branitelj u žalbi ističe da su ranije osude optuženom „trebale biti i formalno brisane“. Međutim, kako branitelj uopće ne obrazlaže zašto smatra da su se stekli uvjeti da se ranije osude optuženog, koje proizlaze iz izvoda iz kaznene evidencije koji je izveden kao dokaz, i formalno brišu, takav žalbeni prigovor zbog paušalnosti nije mogao biti ni ispitan.

Nadalje, branitelj u žalbi ističe da se ranije osude optuženog odnose samo na krivična djela krađe, koja se ne mogu dovesti u vezu sa predmetnim krivičnim djelom i da stoga ne mogu predstavljati otežavajuće okolnosti, kako to navodi prvostepeni sud u pobijanoj presudi.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Odredbom člana 49. stav 3. KZ FBiH propisano je da će kod odmjeravanja kazne učinitelju za krivično djelo učinjeno u povratu, sud posebno uzeti u obzir je li ranije djelo iste vrste kao i novo djelo, jesu li oba djela učinjena iz istih pobuda i koliko je vremena proteklo od ranije osude ili od izdržane ili oproštene kazne. Iz prethodno citirane odredbe proizlazi da će u vezi ranijih osuda (tj. kada je krivično djelo učinjeno u povratu) sud cijeliti da li su one iste vrste kao i novo djelo i da li su učinjena iz istih pobuda, pa slijedi da sud može dati odgovarajući značaj i ranijim osudama za krivična djela koja nisu iste vrste i koja nisu učinjena iz istih pobuda kao i novo krivično djelo. Upravo tako je postupio prvostepeni sud kada je kao otežavajuću okolnost optuženom uzeo u obzir da je ranije osuđivan četiri puta, ali ne za krivična djela protiv života i tijela, nego za krivična djela teška krađe, pri čemu posljednja osuda datira iz 2016. godine. Budući da mu je i pored te otežavajuće okolnosti kaznu znatno ublažio, slijedi da prvostepeni sud toj otežavajućoj okolnosti nije dao veliki značaj, odnosno da ranije osude, s obzirom da se ne radi o istovrsnim krivičnim djelima i s obzirom na protek vremena od posljednje osude, nisu značajno uticale da kazna optuženom bude veća.

Kantonalni tužitelj osporava odluku o kazni koju je sud izrekao optuženom navodima da je kao otežavajuću okolnost propustio da cijeni da je oštećeni zadobio tešku tjelesnu povredu u vidu ubodine, okolnost da je između optuženog i oštećenog od ranije postojao sukob koji je kulminirao prilikom izvršenja krivičnog djela, te da sud nije mogao cijeliti kao olakšavajuću okolnost da je krivično djelo ostalo u pokušaju, budući da je to rezultat objektivnih okolnosti, jer su prisutni spriječili optuženog u njegovoj namjeri, zatim da sud nije mogao kao olakšavajuće okolnosti cijeliti statusne prilike optuženog, kao i da je morao „u većoj mjeri“ cijeliti raniju osuđivanost optuženog. Naposljetku, kantonalni tužitelj ističe da se ne može ublaženom kaznom ostvariti svrha kažnjavanja, kao i da sud nije u dovoljnoj mjeri vodio računa o stepenu krivnje optuženog i posljedicama izvršenja predmetnog krivičnog djela. Stav je kantonalnog tužitelja da optuženom treba izreći kaznu zatvora bez ublažavanja.

Ovi žalbeni navodi su djelimično osnovani.

Žalbeni navod kantonalnog tužitelja da sud nije mogao kao olakšavajuće okolnosti cijeliti statusne prilike optuženog je paušalan, jer kantonalni tužitelj ne konkretizira statusne prilike za koje tvrdi da ih sud nije mogao cijeliti, pa takav žalbeni navod nije mogao biti ni ispitan.

Osnovano je u žalbi kantonalnog tužitelja ukazano da je sud propustio kao otežavajuću okolnost optuženom uzeti u obzir da je oštećenom prilikom izvršenja krivičnog djela nanio tešku tjelesnu povredu u vidu ubodine u predjelu stomaka, a ne da kako to prvostepeni sud navodi „da nije bilo težih posljedica po oštećenog“.

Nasuprot tome, ne može se prihvatiti žalbeni navod branitelja optuženog da je sud trebao optuženom kao otežavajuću okolnost uzeti u obzir da je između njega i oštećenog postojao od ranije sukob, koji je kulminirao prilikom izvršenja krivičnog djela, budući da kantonalni tužitelj ne pojašnjava zašto bi postojanja ranijeg sukoba trebalo optuženom biti cijanjeno kao otežavajuća okolnost. Ne može se prihvatiti ni žalbeni navod kantonalnog tužitelja da sud nije mogao cijeliti kao olakšavajuću okolnost da je krivično djelo ostalo u pokušaju, iz razloga što je do toga došlo samo iz objektivnih okolnosti, tj. jer su prisutni spriječili optuženog da dovrši krivično djelo. Ovo

iz razloga što branitelj svoju tvrdnju da su prisutni spriječili optuženog da dovrši krivično djelo ničim nije argumentovao, niti se pozvao na određene dokaze, pa takav žalbeni navod ocijenjen neosnovanim.

Neprihvatljiv je i žalbeni navod kantonalnog tužitelja da je sud trebao dati veći značaj ranijoj osuđivanosti optuženog kao otežavajućoj okolnosti, budući da je prvostepeni sud raniju osuđivanost cijenio, te je obrazložio da se ne radi o istovrsnim krivičnim djelima i da je od posljednje osude protekao značajan vremenski period, o čemu je ranije bilo riječi, a što i ovaj sud prihvata u cijelosti, a te razloge kantonalni tužitelj u žalbi ne osporava.

Najzad, žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da sud nije u dovoljnoj mjeri vodio računa o stepenu krivnje optuženog i posljedicama izvršenja predmetnog krivičnog djela ovaj sud nalazi paušalnim, budući da kantonalni tužitelj uopće na obrazlaže zašto bi se stepen krivnje (oglašen krivim za postupanje sa direktnim umišljajem koji je uobičajeni oblik krivnji kod ovih krivičnih djela) optuženom trebao cijeniti kao otežavajuća okolnost, dok se u vezi posljedica ovog krivičnog djela u vidu teške tjelesne povrede ovaj sud već izjasnio.

U konačnom, kada se ima u vidu svrha kažnjavanja, uzme u obzir olakšavajuća okolnost koju je prvostepeni sud cijenio a koja žalbom kantonalnog tužitelja nije osporena (da je optuženi zaposlen i izdržava se od vlastitog rada), te uzme u obzir otežavajuća okolnost za koju je utvrđeno da ju je prvostepeni sud pravilno cijenio (ranija osuđivanost optuženog), kao i okolnost za koju je ovaj sud našao da je treba uzeti u obzir pri odmjeravanju kazne kao otežavajuću okolnost (da je optuženi zadobio tešku tjelesnu povredu), te imajući u vidu okolnost da je krivično djelo ostalo u pokušaju, primjeni zakonski osnov za ublažavanje kazne optuženom u smislu člana 50. tačka a) KZ FBiH (što i ovaj sud nalazi opravdanim), ovaj sud je našao da optuženom Nerminu Krajnoviću treba izreći kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, za koju nalazi da je rezultat pravilne ocjene prethodno pomenutih okolnosti koje utiču na visinu kazne i koja je neophodna za postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH. Slijedom navedenog, a na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH, ovaj sud je preinačio prvostepenu presudu u odluci o kazni, tako što je optuženog N.K., za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, za koje je tom presudom oglašen krivim, uz primjenu navedene zakonske odredbe, kao i odredbi članova 41., 42, 43., 49. stav 1. i 2., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) godine, dok je u preostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Iz navedenih razloga, a na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničarka
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća
dr.sc. Mirza Hukeljic, s.r.